

στιγμὴν ἡ ὀρσοθύρη ἐτριζεν ἐπὶ τῶν στρόφιγ-
γων αὐτῆς.

— Δὲν εἶναι κανέναις εἰς τὸν δρόμον; ἡρώτη-
σε τὸ βέλτιστον γύναιον. — Μόνον ὁ ἥλιος· ὑπάρ-
χει, καθὼς πάντοτε.

Ἡ θύρα τότε ἐκλείσθη, εὐρέθη δὲ εἰς διάδρομον
σκοτεινὸν ἀλλὰ φέροντα εἰς πρόδρομον φωτεινόν.

— Παναγία μου! εἶπεν ἡ φρουρὸς, ἂν ἡ Κυρὰ
Μαρλέζη τὸ μάθη, θὰ μὲ διώξῃ. — Πρῶτον δὲν
θὰ τὸ μάθη καθόλου, τῇ εἶπον ἐγὼ, διότι κἀνεὶς
ἄλλος δὲν θὰ τῆς ὁμιλήσῃ παρὰ ἡ εὐγενία σας,
καὶ ἔπειτα ἂν σὰς διώξῃ, τὸ δυστύχημα δὲν εἶ-
ναι μέγαλον· θὰ ἐβγῇτε ἀπὸ τὴν φυλακὴν αὐτὴν·
θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Μανίσκην νὰ ἰδῇτε τὰ τέ-
κνα σας καὶ τὸν Κ. Δύλμην, καὶ θὰ ὑπανδρευθῇτε.

Ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος λόγος κατὰ σκοποῦ
βληθεὶς ἐπὶ γυναικὸς ὁδοηκοντούτιδος τῇ ἐνεποιή-
σε γέλωτα σφοδρὸν, ὅστις διῦπνισεν αἶφρην· τὴν
ἡχώ τοῦ μεταιῶνος τὴν κεκοιμημένην ἐν τῷ προδό-
μῳ ἀπὸ τοῦ 1788. Ἐθαύμασα ἐμπρώτοις τὴν
κλίμακα ἥτις εἶναι μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ κεκα-
λυμμένη ἐφ' ὅλας αὐτῆς τὰς βαθμίδας· διὰ πα-
χέος στρώματος κόνεως· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅτε τὴν
ἐπάτησαν οἱ πόδες τοῦ Κ. Βίλλερη, τοῦ Μαρκι-
σίου τῆς Ἀργέντης, τοῦ Κ. Βαλβέλ, τοῦ Κ. Φορ-
βὲν, τοῦ ζωγράφου Βαρνέ, τοῦ ῥήτορος Μιραβώ.
Σήμερον αὕτη εἶναι τὸ ἄσυλον τῶν διαβατικῶν
πτηνῶν, ἡ μεγάλῃ φωλεᾷ τῶν γλαυκῶν.

Διήλθομεν εὐρὺ τι μαγεύσαντων, ὅπου αἱ ἀρχαὶ
συνέστησαν τὰ ὑράσματα τῶν ἐπὶ μεγάλῃ· κλί-
μακος καὶ ἡ γραυς, δεικνύουσα μοι τὴν θύραν τοῦ
κήπου, μοὶ εἶπε· αὕτη δὲ ἔχει πενήντα ἐπτὰ χρό-
νια ν' ἀνοιχθῇ [εἰμεθα κατὰ τὸ 1845] ἀφοῦ δὲ
ἀπεσύραμεν δύο σιδηρεᾶς ἀντηρίδας διὰ τινος δυσ-
χερεῖας, εἰσῆλθομεν εἰς τὸν κήπον ὅπου ἡ παρουσία
μου ἐξέπληξεν οἰκογενεῖάν τινα γάτων, οἵτινες
ἐκ παρὰδόσεως ἤξιον ἀνέπαφον τὸ ἄσυλον τῆς
κατοικίας τῶν, ἢν οἱ τῆς μαστοφόρου γενεᾶς πρό-
γονοὶ τῶν ἐθεώρουν ὡς ἀπηγορευμένην εἰς τοὺς βε-
βήλους ἀνθρώπους.

Ἡ φρουρὸς μ' ὠδήγησεν ἐπομένως εἰς τ' ἀνώτε-
ρα οἰκήματα· ἐκεῖ ἀνέπνεον τὸ ἄρωμα, ὅπερ ὁ δέ-
κατος ὁγδοὺς αἰὼν εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ φουδα-
λικὸν ἐνδιαιτήμα, καὶ ὅπερ οὐδεμία πνοὴ βέβηλος
ἐμίανεν ἀπὸ τοῦ 1788, ἡ δὲ πρώτη αἵθουσα
ὅπου εἰσῆλθον προσέφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
μου σιμύποδας πολλοὺς ἀτάκτως κειμένους, καὶ
ἡ ἀταξία αὕτη τῶν ἐπίπλων ἐμαρτύρει τὸν τε-
λευταῖον ἀνδρασμὸν τῆς ἀριστοκρατίδος κοινω-
νίας, ἢν κατέλαβεν ἀπροπαράσκευον ἡ λαίλαψ ἡ
ἐκ Παρισίου ὁρμῶσα. Οὐδεμία χεὶρ ἐξεστάθη πρὸς
τακτοποίησιν τῆς αἰθούσης ὅπου ἐγένετο ἡ τελευ-
ταία συναναστροφή, ὅταν ἡ νεὰ καὶ λαμπρὰ
Κυρία Κ. . . ἐπὶ νηυστατοῦσα κατὰ τῆς ἐπαναστά-
σεως ἐκλείσῃ τὰς θύρας τοῦ Λούβρου αὐτῆς ἐν ἀ-
πουσίᾳ τοῦ συζύγου τῆς, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δια-
μάρτυρηθῇ ἰσοβίως ἐγκατακλειομένη ὡς βασιλίσσα
Αἰγυπτίας εἰς τὴν ἔρημον πυραμίδα τῆς.

Τότε, ἡγνόουν ὅτι ἀπὸ τοῦ παρθύρου τοῦ οἴ-
κου τοῦ Εἰσαγγελέως παρὰ τὴν ὁδὸν ἅγιος Μιχαὴλ,
ὁ Κ. Δεφουγέρης, ὁ πρῦτανις τῆς Ἀκαδημίας, ὁ
Κ. Ἐμμανουὴλ Πούλης πρῶτος πρόεδρος, ὁ Κ.
Βοράλας καὶ ἡ σύζυγός του, μὲ εἶδον εἰς τὸν κήπον
τῆς Κ. Κ. . . καὶ ὅτι ἀπόστολοι ἐπρεσύνοντο διὰ
περάτων ἀναγγέλλοντες τὴν θριαμβικὴν ἐξοδὸν
μου εἰς τὸ ἀπρόσιτον μέγαρον. Καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου
προσέτι· ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἐκάλει εἰς
συμπόσιον τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους του, καὶ διέ-
ταξε νὰ διανεῖμωσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ἐκτὸν
φράγμα. [ἀκολουθεῖ].

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΝΙΑΝ

Μετάφρασις Γ. Χ. Ζ.

Α'.

Ἐρρόδιζον ἤδη τὰ ὑψηλὰ ὄρη τοῦ Καντάλ, σκια-
γραφομένα ἐν μακρᾷ ἀποστάσει καὶ ἐπιμήκει,
ζῶναι ὁμίχλης ἐπετείνοντο ἄνω τῶν κοιλάδων
ὥσπερ φάσματα τῆς νυκτός, ὅταν ἡμέρας διαγε-
λώσης εἰσδύωσι πάλιν εἰς τὰ δάση τῶν. Ἀλλ' ἡ
ὁμίχλη ἐνίοτε, εἰς πλατεῖαν σινδόνην ἀρμολο-
μένη, ἐσχηματίζετο μηχανὴν τινα λίμνην, ἀφ' ἧς ἡ-
γείρετο κορυφῇ τις κωδωνοστασίου ὀξεῖα καὶ ἄ-
κρα δρυῶν γιγαντιαίων, ὁ δὲ ὁδοιπόρος, ἐντρο-
μος κατ' ἀρχάς, ἐκράτει τὸ βῆμά του ἐπὶ τῆς ζώ-
νης τοῦ λόφου, ἀλλὰ μεδιῶν μετ' ὀλίγον ἐξη-
κολούθει τὴν ὁδοιπορίαν του.

Οὕτω κυνηγὸς τις, ὠραίαν τινὰ πρωΐαν διέ-
βαινεν ἀπὸ ἄκρων δάσους, πειριστέρωντο τοὺς
πρόποδας ὑψηλοῦ τινος ὄρους τῆς Ἀβέρνης. Πρὶν
εἶτε διαλυθῶσιν ἐντελῶς αἱ σκιαὶ, ἠκολούθησε τοὺς
ἀνυπομονήτους σκύλους του, οἵτινες ἀνιχνεύσαντες
ἐν δορυκίδιον ἀνελήφθησαν ἤδη εἰς τὸ δάσος καὶ
ἰδοὺ διχτὶ ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος ἐστάθη ἀκίνητος εἰς
τὸν δρόμον, προσέχων εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυ-
βον. . . Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐθάρρει ὅτι διέκρινε πο-
δοβολὴν ἵππου καὶ σχεδὸν ἐλυπήθη, αἱ δὲ ἀπέ-
πέραντοι ἐρημίαι, ὅπου τὸ πρῶτον ἐτόλμησε νὰ
εἰσέλθῃ, ἀπέβαλον τὴν στιγμὴν ταύτην μέρος τοῦ
ποιητικοῦ αὐτῶν μεγαλείου, διότι ὁ κυνηγὸς οὗ-
τος ἡγάπα τὴν ἔρημον, ὡς τὴν ἀγαπᾷ πᾶσα ψυ-
χὴ φίλη τῶν σκέψεων καὶ φλογερά. Ἀλλ' αἶφνης
ἐχρεμέτισεν εἰς ἵππος καὶ ἐφάνη ἀναπνέων ὡς
ὁ ἵππος τοῦ πολέμου, ὁ δὲ κυνηγὸς, καταπληχθεὶς
διὰ τὴν ζωηρότητα ταύτην, ἐστράφη καὶ εἶ-
δε γυναῖκα καλπάζουσαν πρὸς τὸν δρόμον, φέ-
ρουσαν πρατίνην ἐσθῆτα, τὴν ἀμαζονικὴν λε-
γομένην καὶ σκιάδα ἐπὶ κεφαλῇ στρογγύλην
καὶ μελανόπτερον. Καὶ ἀκουσίως πῶς ἐπλησία-
σεν αὐτὸς εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐστάθη, ἡ δὲ ἀ-
μαζὼν διέβη ὥσπερ πτερόεσσα καὶ τοσοῦτον

πλησίον, ὥστε ἐκεῖνος ἤκουσε φρίσσουσιν τὴν ἐσθῆτά της. Ἐχαίρετῃσεν ἐν τούτῳ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν, ἥ δὲ ἄγνωστος ἀμαζὼν ἀντεχαίρετῃσεν ταπεινώσασα πρὸ αὐτοῦ τὴν μάστιγά της, ἥ ἐπιππος δυὰς τῶν ὑπηρετῶν ἀπεκάλυψαν τὴν κεφαλὴν μετὰ χαριεντισμοῦ διακεκριμένου, καὶ τὸ ὄραμα διελύθη εὐθὺς εἰς τὴν παρακειμένην ὁμίχλην.

— Θεὲ παντοδύναμη! . . . ἐκραύγασεν ὁ κυνηγὸς καὶ ἠκολούθησε τὰ ἵχνη τῶν ἵππων, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἰδῇ πλέον.

Ἐκεῖ δὲ πλησίον, ἐπὶ βράχου σταχυοφοροῦντος, ἐφαλλεν εἰς βοσκὸς καὶ τὰ ἐρίφια αὐτοῦ ἐπλανῶντο ἔνθα καὶ ἔνθα εἰς φάραγγας ἀνωμάλους καὶ τραχείας ἀναρρίχωμενα. Ὁ κυνηγὸς τότε εὐθὺς πρὸς αὐτὸν χωρήσας, εἶδεν ὅτι ὁ βοσκὸς ἦτο παιδίον δωδεκαετὲς, εἶχε δὲ ἡλίσκαῃ τὴν ὄψιν ἀλλὰ ζωηράν.

— Ποία εἶναι ἡ ἐπιππος ἐκείνη νέα; ἠρώτησεν ἀποτόμως. Ἄλλ' ὁ βοσκὸς δὲν διέκοψε τὰ ἄσμά του καὶ οἱ λαρυγγισμοὶ τοῦ ἐνέφαινον πόσον ἐνθουσιῶδως ἠγάπα τὴν ὀρεινὴν, ἄσμα ἐκ διπλῆς δωδεκάδος στροφῶν συγκείμεον. Διὸ ὁ κυνηγὸς ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν, ἀλλ' ὁ παῖς τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀποτεινὼν ἀπειλητικὰς τινὰς λέξεις εἰς τὰ ἐρίφια τοῦ ἤρχισε νὰ συρίζῃ τὸ τέλος τῆς διακοπείσης στροφῆς του. Ὁ κυνηγὸς ἐνόησεν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν αἰγῶν καὶ τῆς ἐρημίας δὲν ἤθελε νὰ ταπεινωταὶ πρὸ τοῦ τυχόντος, διότι συνησθάνετο τὸ αὐτοῦ μεγαλεῖον· διὸ ἐκεῖνος μετεχειρίσθη τρόπους φιλοφρονεστέρους, ἀρμόζοντας εἰς τοὺς ἐν ξένῳ κράτει εἰσέρχομένους. Ἐστράφη τότε ὁ αἰγοβοσκὸς καὶ ἰδὼν τὸν ξένον προσφέροντα αὐτῷ ἐν νόμισμα, ἐσάλεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁλονὲν συρίζων ἐνευσεν εὐχαριστῶν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀπποιήθη τὸ δῶρημα. Ὁ δὲ κυνηγὸς ἤρχισε νὰ θαυπεύῃ ἐν τῶν ἐρίφιων δίδων αὐτῷ ὁπωρικά τινα ἀπὸ τοῦ θηλακίου τοῦ ληφθέντος καὶ ταυτοχρόνως ἐπανέλαβε τρίτον ἤδη τὴν ἐρώτησιν του. Εἰς τὴν ἐπιδέξιον ταύτην κολακείαν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθῆξῃ ὁ αἰγοβοσκὸς καὶ ἀπεκρίθη.

— Εἶναι ἡ ἀρχοντοπούλα καὶ πηγαίνει εἰς περίπατον.

- Ποία ἀρχοντοπούλα, παιδάκι μου;
- Ἡ ἀρχοντοπούλα, ἐπανέλαθεν ὁ βοσκός.
- Καὶ πῶς ἀλλῶως ὀνομάζεται, ἀγαπητέ μου;
- Ἀρχοντοπούλα! ἄλλο ὄνομα δὲν ἔχει.
- Κατοικεῖ πολὺ μακρὰν;
- Σὺ τὸ εἰσεύρεαι καλλίτερά μου.

Καὶ πηδήσας ἐν βεῦρα, ἐσύριζε καλῶν τὰ ἐρίφια του, ἔσπευσαν αὐτὰ ἀναπηδῶντα καὶ διέβη μετ' αὐτῶν εἰς φάραγγας εἰς πάντα ἄλλον ἀδῆτους, ὁ δὲ κυνηγὸς ἔμεινε μόνος, μόνας τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας.

— Ἡ ἀρχοντοπούλα, ἐφέλισε μετ' ὀλίγας στιγμῆς. Κατηραμένε αἰγοβοσκέ . . . ἀλλ' ἀπέλθωμεν

Καὶ ἀποβλέψας κύκλῳ τὸν ὀρίζοντα ἐπράπη πρὸς ἀνατολάς, δηλαδὴ ἠκολούθησε τὸν δρόμον λη-

σιμῶν καὶ δορκάδια καὶ σκύλους καὶ ἑαυτὸν ἴσως.

Ἀπέραντος δὲ ἦτο ἡ ἐρημία καὶ ὁ κυνηγὸς πλανηθεὶς ἐνυκτώθη (1) καὶ ἠτοιμάζετο ἤδη νὰ μείνῃ μέχρι τῆς αὐγῆς εἰς χαράδραν τινὰ βράχου, ὅτε φῶς τι διέλαμψε πρὸ αὐτοῦ. Προβαίνων δὲ διὰ μέσου γῆς χέρσου μὲν καὶ ἐρεικώδους, ἀλλ' οὐδαμοῦ ὑπὸ φαραγγῶν διατεταμένης ἐφθασε, μετὰ μικρὸν εἰς τὸ κέντρον μεγάλου λειμῶνος, ἐνθα ὑπῆρχεν οἶκος, ὅστις ἐδείκνυτο μέγας καὶ ὑψηλός· ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμῆς, ἐφάνη πύργος μεγαλοπρεπῆς ἔχων εἰς ἐκατέραν πλευρὰν προμαχῶνα, κύκλῳ δὲ τάφρους καὶ κιγκλίδας πρὸ τῆς αὐλῆς τῆς λίαν ἐκτεταμένης. Ἐκτύπησε τότε καὶ ἰδοὺ ὑπηρετὴς ἔσπευσε φέρων εἰς τὴν χεῖρα φανὸν παμμεγέθη.

— Τί θέλεις;

— Φιλοξενίαν.

— Τίς εἶσαι;

— Κυνηγὸς πλανηθεὶς εἰς τὸ ὄρος.

Καὶ τούτων μόνον ῥηθέντων ἡ κιγκλίς ἠνεώχθη καὶ ὁ ὑπηρετὴς εἰσήγαγε τὸν ξένον εἰς τὸν πύργον διὰ τῶν προθύρων, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς ἄλλον τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας θεράποντα, ὃς τις ἐνδεδυμένος τὴν στολὴν του, ἐνευσεν εἰς τὸν ξένον νὰ εἰσέλθῃ εἰς αἶθυσάν τινα, ἐν ἰσοπέδῳ κειμένην καὶ ἀπῆλθεν ἀλλαχοῦ. Ἀλλὰ ταῦτα τοσοῦτον ταχέως καὶ σιγῆως ἐγένοντο ὥστε οὐδὲ στιγμὴν διεκόπη ἡ ἐπίσημος σιωπὴ τοῦ πύργου. Αὐχνίαι ἐν τούτοις διεφώτιζον τὴν κατάγειον αἶθουσαν ταύτην, ἐνῷ ἡ ὑψηλὴ ἐστία ἀνεκαίετο, διότι ἂν καὶ ἦτο ἐποχὴ ἔαρος, δροσερώταται ἦσαν αἱ νύκτες τῶν ὡραίων ἐκείνων τόπων. Καὶ ὁ μὲν ξένος καθήσας περιέμενε, ἀνὴρ δὲ, φορῶν δερματίνας περικηνημίδας καὶ ἐπενδύτην πλατὺν καὶ φαῖν, ἐφάνη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας καὶ ἐχαίρετῃσεν μετὰ φιλοφροσύνης ψυχρᾶς ἀλλ' εὐλαβοῦς ἦτο δὲ ὑψηλός, ἄσαρκος, ἐρρύτιδωμένος, ἐρυθρὰ εἶχε τὰ ἐξέχοντα μέρη τῶν παρειῶν του καὶ ἐφαίνετο διατρέχων τὸ πεντηκοστὸν καὶ πέμπτον τῆς ἡλικίας· ἀλλ' ἐνῷ ὁ ξένος, ἐκλαμβάνων αὐτὸν οἰκοδεσπότην, ἀπέτεινε ζωηρὰς τινὰς εὐχαριστήσεως φράσεις διὰ τὴν φιλοξενίαν του, τὸν διέκοψεν οὗτος διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων.

— Ὀνομάζομαι Ματθαῖος καὶ εἶμαι τοῦ οἴκου ὁ ἐπιστάτης.

— Μὲ ὑποχρεοῖς, κύριε Ματθαῖε, εἶπεν ὁ κυνηγὸς ἀπαφέρων ἑαυτὸν, ἐάν με παρουσιάσης. . .

— Εἰς τοὺς κυρίους μου; . . . τοῦτο κύριε, εἶναι τώρα ἀδύνατον πιστεῦν, διότι πάσχουν καὶ οἱ διό, ὁ στρατηγὸς ἀπὸ ποδάγραν, ἡ κυρία κόμησσι ἀπὸ μικρὸν κατάρρουν.

— Ὡ! μοὶ κακοφαίνεται, φίλε μου, εἶπεν ὁ ξένος. Ἀλλ' αὐριον ἐλπίζω ὅτι, εὐτυχέστερος, θέ-

(1) Κρίνω καλὸν νὰ μεταχειρισθῶ τὸ βραχὺ τοῦτο καὶ ὡραῖον ῥῆμα τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἑλλάδος λαοῦ καὶ πᾶν ἄλλο βραδύτερον ὁμοίως ἐμφαντικὸν καὶ ἐλληνίζον.

λα δυνηθῇ νὰ τοὺς προσκυνήσω. Ἐὰν δὲν ᾖναι ἀδιακρισία, δύναμαι νὰ μάθω τὸ ὄνομά των ; . .

— Εἰσθε, κύριε, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαρινιάν καὶ τοῦ κόμητος Μαρινιαν θεοῦ της . . ἀλλὰ σὰς εἶπον ἡ ὑγεία των πάσχει τώρα. . .

— Δὲν ἐπιμένω, εἶπεν ὁ κυνηγός, ἡ ἡλικία των ἀπαιτεῖ ἀνάπαυσιν· ἐγὼ δὲ, κύριε, ὀνομάζομαι Φερδινάνδος Ἀρώνης· ἦλθον εἰς τὰ ὄρη ταῦτα ἵνα κυνηγήσω ἐπὶ δύο μῆνας, λατρεύων τὸ κυνήγιον . .

— Ἐγὼ δὲν ἠρώτησα διὰ τὸν ὄνομά σας, κύριε, διότι ἐδῶ προσφέρεται χωρὶς περιεργίας ἡ φιλοξενία. Καὶ ὅμως, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, θέλω εἰπεῖ εἰς τὸν στρατηγὸν τίς εἴσθε. . .

— Εὐχαρίστως, φίλε μου, εἶπεν ὁ Φερδινάνδος.

— Καὶ μετὰ δέκα στιγμὰς, δύο θεράποντες λυχνοφόροι ἠνέωξαν ἀμφοτέρα τὰ φύλλα τῆς θύρας καὶ προήγγειλον τὸν οἰκοδεσπότην. Ὁ δὲ Φερδινάνδος εἶδεν εἰσερχόμενον ἄνδρα πολὺν, ὅστις ἐνεδύετο κατηφὲν μαῦρον μέχρι τῶν γονάτων καὶ ἔφερε μεταξωτὰ περιπόδια καὶ πόρπας χρυσᾶς ἐπὶ τῶν σανδάλων, ὡς ἐὰν ἐπανήρχετο ἀπὸ τῶν ἐν Παρισίοις ἀνακτόρων. Εἶχε δὲ ἡρτημένον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ στήθους λευκὸν καὶ μικρὸν τινα σταυρὸν, ἔμβλημα τοῦ προτοῦ ἀξιωματός του. Ἐξ βήματα τότε προχωρῶν μέχρις αὐτοῦ ὁ Φερδινάνδος, τὸν ἐχαιρέτησεν—ὁσάκις ὁ κόμης τὸν ἐχαιρέτησεν αὐτὸς καὶ τοι πάσχων ἀπὸ ποδάγραν, καθ' ἃ ἐφαίνετο ἀπὸ τῶν ποδῶν του τὸ πρήσιμα. Καὶ μετὰ τὰς πρώτας ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις ἐκάθησαν εἰς τὰς δύο γωνίας τῆς ἐστίας.

— Κύριε, εἶπεν ὁ κόμης Μαρινιάν, ἐγὼ καὶ ἡ ἀνεψιά μου συνεθίζομεν νὰ φιλοξενίζωμεν πάντας ὅσους μᾶς φέρει, εἴτε ἡ κακοκαιρία, εἴτε ἡ νύξ, ἀλλὰ χωρὶς ποσῶς νὰ διαταράζωμεν τὴν συνήθη ζωὴν μας. Πλὴν τὴν νύκτα ταύτην μαθὼν ὅτι εὐγενὴς ἦλθε παρ' ἡμῖν, ἔσπευσα. .

Λέξεις τινὲς εὐχαριστήριοι τοῦ Φερδινάνδου τὸν διέκοψαν μικρὸν.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ συνδειπνήσωμεν, δέχεσθε ἐλπίζω ; . . δὲν γνωρίζω ἂν ἡ ἀνεψιά μου θέλει καταβῇ, διότι ὑποφέρει, λέγει τέλος, κύριε, σὰς ἔχομεν . .

Ἀλλὰ τὰς λέξεις ταύτας διέκοψεν ἡ ἀκόλουθος φωνή,

— Ὁ δεῖπνος τοῦ κυρίου κόμητος εἶναι ἑτοιμος.

Καὶ θεράπων τις ἐβόηθη τὸν γέροντα, ὅπως ἐγερθῇ, ὁ δὲ Φερδινάνδος πρόσεφεν αὐτῷ τὸν βραχίονα. Ὁ κόμης τότε, ἀποποιηθεὶς τὸ πρῶτον μετ' εὐγενοῦς τρόπου, ἐστηρίχθη βαρέως πῶς καὶ οὕτω μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπερ ἔκειτο πέραν τοῦ δωματίου τῶν εἰκόνων, ἡ δὲ τράπεζα ἦτον ἐτοίμη διὰ τρεῖς δαιτυμόνας. Καὶ ὁ κόμης νεύσας ἵνα ἀφαισθηθῇ τὸ τρίτον πινάκιον, εἶπεν ὅτι ἡ ἀνεψιά του ἐμελλεν ἴσως νὰ δειπνήσῃ εἰς τὸ δωματίον της. Τέσσαρες δὲ ὑπηρετῆται ἀνὰ ἓν κρατοῦντες περὶ ζῶμα, ἐτάσσοντο κύκλῳ

αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἐπεφάνη ἕτερος, φέρων ἐσθῆτα μὲν μελανὴν, ἐπιτραχήλιον δὲ ὀρθὸν καὶ περιχειρίδια καὶ ἔσπευσε νὰ κόψῃ τὰ κρέατα, οὗτος ἦτο ὁ Ματθαῖος. Μετ' ὀλίγον δὲ ἤρχισεν ὁ διάλογος

— Κύριε, εἶπεν ὁ κόμης Μαρινιάν, ἀγαπᾷτε λοιπὸν τὸ κυνήγιον ; ὅτε εἶχον τὴν ἡλικίαν σας καὶ βραδύτερον ἔτι, ἐν καιρῷ τῆς μεταναστεῦως, ἐκυριεύομην καὶ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους, ἡμην κυνηγός· μανιώδης . . τὰ δάση τῆς ἀνεψιάς μου εἶναι, περὶ τὸν πύργον τοῦτον, ἀπέραντα καὶ θέλτε φονεῦσαι πολλὰ δορκάδια, πολλοὺς φασιανούς.

— Μὲ ὑποχρεόνετε διὰ τῶν τρόπων σας, κύριε κόμη, ἀπεκρῆθ ὁ Φερδινάνδος. Ἐν τούτοις σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἀπεπλανήθην σήμερον εἰς τὸ ὄρος δι' αἰτίαν παντελῶς ξένην τοῦ κυνηγίου . . καὶ ἔχασα τοὺς σκύλους μου καταδιώκοντας, ὀλονέν ἴσως, τὸ δορκάδιόν των. . .

Καὶ ὁ Φερδινάνδος διηγῆθη ἀφελῶς καὶ ἐν ὀλίγοις πῶς συνήτησε τὴν ἀμαζόνα, καὶ πῶς δὲν κατῴρθησε νὰ μάθῃ μήτε τίς ἦτο, μήτε ποῦ εἶχε τὴν κατοικίαν της.

— Παράδοξον τῷ ὄντι ! εἶπεν ὁ κόμης· καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ πληροφορηθῆτέ τι ;

— Καθόλου, κυριέ μου, καθόλου· ἀλλὰ φεῦ ! ἐγὼ ἠλπίζα νὰ μάθω τι ἀπὸ ὑμᾶς, βλέπω ὅμως ὅτι ἔχετε τὴν αὐτὴν ἀπορίαν μου.

— Ἡ ἀνεψιά μου ἴσως, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνέυρεσιν . . πῶς ! μίᾳ νεανίᾳ ἀκολουθουμένη ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν, περιέτρεχεν ἔριππος τὴν αὐγὴν, μόνη εἰς τὰ βουνα ! ὦ τοῦτο εἶναι ἀληθῶς παράδοξον ! . . ἦτο, κύριε, ὠραία ;

— Αἶ κυριέ μου ! ὠραία ὅσον ὁ ἥλιος, ὁ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνατέλλων !

— Ὡ βλέπω ὅτι σὰς ἤρεσε ! . . ἐπεθυμεῖτε λοιπὸν τὴν σχέσιν μετὰ τοιαύτης καλλονῆς ; . . Καὶ τὴν ἐχειρέθησατε ;

— Τὴν ἐχειρέθησα ὡς ἄγγελον ;

— Καὶ σὰς ἀντεχειρέτησε ;

— Μετὰ πολλῆς χάριτος !

— Καὶ λοιπὸν, κύριε Ἀρώνη, παρ' ὀλίγον ἀνακίεσθε ;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε κόμη, δὲν τὸ θέλω καὶ ὅμως ἐδεχόμην εὐχαρίστως τὸ δῶρον τῆς ἀτυχίας μου ταύτης !

— Ὡ πῶς ὁμιλεῖτε περὶ τοῦ ἔρωτος, κυριέ μου ! δις ἡ τρίς ἴσως ἐπληρώθητε ἀπ' αὐτὸν, κύριε Ἀρώνη· ὑμεῖς ἔχετε εἰκοσιτέσσαρα ἔτη, πιστεύω, ἐγὼ δὲ πέραν τῶν ἐξήκοντα· ὑμεῖς μὲν εἴσθε εὐστροφος, ἐγὼ δὲ ποδαλγός . . ἔχετε τὸ πνεῦμα πληρὲς μέλλοντος καὶ ποιήσεως . . ἐγὼ δὲ ἔχω ἡ λίαν σοβαρὰς ἀναμνήσεις . . καὶ ὅμως ἐὰν πρέπῃ νὰ ὑποστήσητε τὴν ἀνεμοζάλην ἐνὸς ἔρωτος, ἐγὼ δὲν ἀνταλλάσσω διὰ τῆς νεότητός σας τὸ γῆρας μου καὶ τοὺς πάγους του.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε, κύριε κόμη, νὰ σὰς εἶπω ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπληρώθητέ ποτε κατὰ καρδία ;

— Ἰσως, ὁ γέρον ἀπεκρίθη, παρῆλθε τόσος καιρός ! οἱ δὲ ἀτελεύτητοι ἐκείνοι ἐρωτες λησμονοῦνται τόσον ταχέως !

Καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ δαιτυμόνες κατέπιον σοβαρῶς τὸν βουρδιγάλιον οἶνον, ὃν τοῖς ἔχυσεν ὁ Ματθαῖος.

— Τί γίνεται εἰς τὸν κόσμον ; . . ἠρώτησεν αἰφνιδίως ὁ γέρον, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τρέψῃ τὸν λόγον . . . πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἤδη ἀφ' οὗ ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ ! ἡ κοινωνία τῶν Πιρσιῶν εἶναι πάντοτε ψευδής, ὑποκριτικὴ, φιλαυτος, πικρὰ, φαύλη, ἄσωτος, ματαία, ἐπίβουλος καὶ ὅμως ἐπαγωγός ; . . .

— Αἶ, κύριε κόμη, καὶ διατὶ νὰ μὲ ἐρωτᾷτε περὶ πραγμάτων, ἅτινα γνωρίζετε τοσοῦτον ἀκριβῶς ; ἡ κοινωνία εἶναι ἄρρωστος οὕτως ἐφάσκατε ἤδη τὸν σφυγμόν.

— Δὲν θ' ἀλλάξῃ λοιπὸν ποτέ ; προσέθηκεν ὁ κόμης. Πρὸ πεντήκοντα ἤδη ἔτων ὁ τρελλὸς αὐτός, ὁ κόσμος ὀνομαζόμενος, μυρίου ὑπέστη καὶ παγετοὺς καὶ ψύχη καὶ ὅμως δὲν θέλει οὔτε νὰ θεραπευθῇ, οὔτε νὰ ἀποθάνῃ πάντοτε ὁ αὐτός !

Θεράπων τις τὴν στιγμὴν ταύτην προσελθὼν, εἶπε τῷ κόμητι, ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ ἔλθῃ κάτω.

— Πῶς ; καὶ ὁ κατάρρους ; εἶπεν ὁ γέρον μετὰ τινος ζωηρότητος. Καὶ ὅμως εἶπε εἰς τὴν ἀνέψιάν μου, προσέθηκε σπεύδων, ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ ὁ κύριος θέλουεν τὴν ἰδὴ εὐχαρίστως.

— Ὡ διαβολὴ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φερδινάνδος· κἀνὲν γεροντοκοράσιον ἴσως καὶ τίς νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀηδίαν τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν φιλοφροσυνῶν ! . . .

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἠνεψύχθησαν ἀμφότερα τὰ φύλλα τῆς θύρας, καὶ ἄγγελος ἀληθὴς ἐπεφάνη.

— Θεὲ Δημητρίου ! εἶπεν ὁ νέος Ἀρώνης.

— Ἀνεψιά μου, εἶπεν ὁ κόμης, σᾶς παρουσιάζω φίλον νεωστὶ ἐλθόντα· ὁ κύριος Ἀρώνης ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὸ δεῖπνόν μας.

— Θεῖέ μου, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα κυρία Μαρινιάν, πιστεύω ὅτι ἀπάντησα περιπατοῦσα σήμερον τὸ πρωὶ τὸν κύριον.

Αἱ λέξεις δὲ αὗται ἐρρέθησαν μετὰ τοσαύτης χάριτος καὶ εὐθυμίας, ὥστε ἠδύναντο νὰ σαλεύσωσι τὸν νοῦν τοῦ ἀπαθεστέρου ἀνθρώπου.

— Κύριε Ἀρώνη, εἶπεν ὁ κόμης, ἡ ἀνεψιά μου μὲ καλεῖ θεῖόν της καὶ ἔχει δίκαιον, δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

Καὶ τοῦτο λέγων ἐδείκνυε τὴν πολιὰν κόμην του.

— Προνόμιον θλιβερόν καὶ ὅμως δὲν παραπονοῦμαι, ἄλλως τε αἱ νεάνιδες δὲν δύνανται χάριν τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ τῆς ὠραιότητος, ἢ νὰ θεωρῶσι τοὺς θεῖους ὡς γέροντας πάντοτε.

— Ὡ, θεῖέ μου ! εἶπε μόνον ἡ κυρία Μαρινιάν καὶ φίλτρον μειδιάματος ἐπαγωγὸν ἐκάλλυνε τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν της.

(Εὐτέρ. Τόμ. ΣΤ'. φυλ. 24.)

— Ὡ ναι, ναι, κόρη μου ! σὲ ὑπερασπίζονται οἱ ὠραῖοί σου ὀφθαλμοί, σὲ πιστεύω· ἔχεις ψυχὴν εὐγενῆ καὶ ὠραίαν, ἔχεις δὲ πνεῦμα καὶ καρδίαν ὅποια εἰς οὐδὲν μέρος τῆς ὑπερηράνου Εὐρώπης εὐρίσκονται. Ὅλα ταῦτα ἐγὼ καὶ τοι θεῖος καλούμενος τὰ γνωρίζω καὶ σὲ ἀγαπῶ περιπαθεστάτα. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριε Ἀρώνη ; . . .

Ἀλλ' ὁ Φερδινάνδος, ὡς πᾶς ἄλλος ὑπὸ θαυμασμοῦ ἐκπληττόμενος, κύβας τὴν κεφαλὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ οὔτε λέξιν καὶ αὕτη ἡ ἀπάντησις εἶναι, ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἡ ἥττον γελοιοδεστέρα, διότι βεβαίως ματαιοπονεῖ ὁ θέλων νὰ παλίσῃ κατ' ἀγνώστου θεοῦ, τῆς ἐκπλήξεως, ἡ δὲ ὑπόκλησις καὶ ἡ σιωπὴ εἶναι γνωρίσματα εὐφυΐας.

Ὁ κόμης ἐν τούτοις ἔβλεπεν ὅτι ὤφειλεν ἤδη νὰ ἐλαφρύνῃ τὸν φίλον ἀπὸ τὴν ἐκστασιν καὶ τὸν θαυμασμόν, ἅτινα ἐδέσποζον εἰς τὸ πνεῦμά του, καὶ ἐγερεῖς ἀπεσύρετο ἐνῷ ἡ Μαλβίνη ἔσπευτε βοηθοῦσα αὐτὸν, ἐθάρρει δὲ ὅτι ἔβλεπε τὴν Ἀντιγόνην καὶ τοῦ Κιθαιρώνα τὸν γέροντα. Τοῦτο ἐσκέπτετο ἀκριβῶς ὁ Φερδινάνδος, λάτρης θερμῶς τῆς ἀρχαιότητος. Διέδωκεν λοιπὸν τὸν κοῖτωνα ἐνθα ἡρώτων αἱ εἰκόνες τῶν προγόνων καὶ ὁ κόμης ἐστάθη ἐδῶ στιγμὰς τινὰς ἐνώπιον εἰκόνος πρὸς ἣν ἔτρεψεν ἡ καρδιά του πόθους μυστηριώδεις, ἡ δὲ εἰκὼν παρίστα γέροντά τινα ἐκ τῶν Μαρινιάν ἐνδεδυμένον θώρακα σιδηροῦν καὶ ἔχοντα γένειον μὲν ὀξὺ, μεγάλον δὲ μύστακα ὡς ἦτον ὁ συρμὸς ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. Καὶ ὁ Μαρινιάν οὗτος, ἐνδοξος, πάλαι πολεμιστὴς, διῆλθεν ἡσύχως τὸ γῆράς του ἐν τῷ πατρὶϊ πυργῷ τῶν δασῶν τοῦ ἐνθα λέγουσι, ἐνυμφεύθη νεάνίδα πλήρη νεότητος καὶ θελγῆτρων, ἧτις καὶ πολλὴν καιρὸν ἔπειτα ἠγάπα αὐτὸν θρηνοῦσα. Ὁ δὲ κόμης πρὸ αὐτοῦ διαβαίνων δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ παραμείνῃ ἀποτρίνων αὐτῷ ἐν βλέμμα φιλίας, ἕνα χαιρετισμὸν ἀγάπης. Καὶ τὸν πρόγονον τοῦτον ἐδείκνυε, τὸ ἐσπέρας αὐτὸ, εἰς τὸν Φερδινάνδον καὶ εὐχαρίστως ἐπανηγύριζε τὸ ἀνθηρὸν τῶν χρωμάτων καὶ τὴν γνώμην τοῦ ζωγράφου, πρὸς μνήμην τοῦ μακαρίτου. Καὶ ἡ Μαλβίνα αὕτη ἠγάπα τὸν πρόγονον τοῦτον Μαρινιάν, πάππον τοῦ πάππου της, συχνὰ δὲ συνίστα τὴν εἰκόνα εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ὑπηρετῶν.

Φθὰς τέλος εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Φερδινάνδος ἀνέπνεεν ἤδη ἐλαφρότερον, διότι ἐθεώρει πάντας τοὺς ὑπηρέτας τοῦ δεῖπνου, μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς κυρίας Μαρινιάν, ὡς τόσοις Ἀργοῦς πανόπταις, οἵτινες ἐμάντευον τὰς σκέψεις του καὶ ἐμέτρουν τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του. Ἀλλ' ἤδη ἐθεάτο πλαγίως τὴν Μαλβίνην, ἧτις, ὅσον δυνατόν ἐλευθέρα καὶ ἀτάραχος, ἐκάθητο πρὸ στρογγύλης τραπέζης, ῥίπτουσα τὸ τέιον εἰς ἀγγεῖον καὶ ἐπιχέουσα ὕδωρ κοχλάζον. Ὁ Φερδινάνδος, παρὰ τὴν ἄλλην γωνίαν τῆς ἐστίας καθήμενος, ἐφιλόλογε τὸν Κώδικα τῶν κυρηγῶν, βιβλίον τῶν ἀναμνήσεων τοῦ ἀγαθοῦ κόμητος.

— Κύριε, εἶπεν οὗτος, συνεχῶς ἀναγινώσκω τὰς ἐκδρομάς μου εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, δηλαδή κυνηγῶ ἀπὸ τὸ θρανίον μου, καὶ ἡ περηγορία μου αὕτη εἶναι πολὺ ἐλαφρά. Ἡ ποδάγρα εἶναι ἀπόλυτος βασιλεὺς καὶ τῇ θελήσει αὐτῆς εὐρίσκομαι οὕτω φυλακισμένος. Ὡ μὴ ποτε γνωρίσετε τὴν ποδάγραν, κύριε, ἢ ἂν τὴν λάβετε, μὴ ἀφεθῇτε εἰς τὴν ἐξουσίαν σκληρᾶς δεσμοφύλακος, ὡς εἶναι ἡ κυρία.

— Παράπονα ἔχετε κατ' ἐμοῦ, θεῖς; ὑπέλαβεν ἡ Μαλβίνη χωρὶς νὰ στραφῇ. Ἄ ἡ ἀχαριστία λοιπὸν εἶναι ἀρετὴ, ἀφοῦ κατέλαβεν εὐγενὴ ψυχὴν ὡς τὴν ἰδικήν σας!

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ γέρον τανύων τοὺς μεταξοφόρους πόδας του, αἱ ἁρμονικαὶ φιλοφρονήσεις σας μὲ κατέστησαν καὶ τοῦ ἀρνίου ἡμερώτερον. Ἄλλως τε ἐγὼ εἶμαι ἐν τῇ οἰκίᾳ σας καὶ λατρεύω τὰ ἀξιολάτρευτα θελήματά σας.

— Χριστιανικώτατον τοῦτο! ὑπέλαβεν ὁ Φερδινάνδος. Ὑμεῖς λοιπὸν δὲν ἀποστατεῖτε ποτὲ, κύρις; . . .

— Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποστατήσω κατὰ τῆς ωραίας ταύτης βασιλείσης; Ἰδέτε, κύριε Ἀρώνη, τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν βλεμμάτων της καὶ τοῦ ὕψους. . .

Καὶ ἀληθῶς ἡ Μαλβίνη παρωμοίαζε τῇ ἐνδοξοτέρᾳ τοῦ κόσμου βασιλίσσει. Τὴν στιγμὴν ταύτην προσέφερε τέιον εἰς τὸν Φερδινάνδον, ὅστις τὸ ἔλαβε μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐγνωμοσύνης, καὶ ἡ Μαλβίνη, φέρουσα καὶ εἰς τὸν κόμητα τὸ καπνίζον ποτὶν, ἐφρόντισε ἂν τὸ βάλῃ ἐπὶ τραπέζης, πλησιεστάτης αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἦτο ἤδη ἡ ἐνδεκάτη τῆς νυκτὸς καὶ περιμένετο πρὸ πολλῆς ὥρας τὸ ταχυδρομεῖον, ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐστέλλετο ὑπηρετῆς εἰς μακρὰν τινα πόλιν, ἵνα παραλάβῃ τὰ γράμματα κατὰ τὴν συνθήθειαν. Καὶ δὲν ἡγάπα μὲν ὁ κόμης τὰς ἐφημερίδας, τὰς ἐθεώρει ὅμως, ὡς αἱ εἰς τὴν ἡμέραν, ὡς βαρόμετρον δεικνύον πῶς ἦτον ὁ καιρὸς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, διότι οὕτως ὠνόμαζε πᾶν ὅ,τι ἔκειτο πέραν τῶν βουνῶν του. Ἡ δὲ κυρία Μαρινιάν, ἥτις καθόλου περὶ τῆς πολιτικῆς δὲν ἐμερίμνα, περιέμενε δύο φίλων της γράμματα μακρὰν αὐτῆς ἤδη κατοικουσῶν καὶ ἡ μὲν ὠνομάζετο Σαιν-Κλαίρ ἢ μᾶλλον Κλάρα, ἔγγαμος πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τοὺς Παρισίους, ἡ δὲ ἄλλη φίλη τῆς καρδίας, ἦτο ἡ Σοφία Μονλὼρ, νεᾶνις ὡραία ἐκ τῆς Οὐζτανίας, μεθ' ἧς ἡ κυρία Μαρινιάν δὲν ἐγνωρίσθη ἢ μόνον ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἀλλ' ἔμελλε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ διὰ παντός.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἵππος ἠκούσθη καλπάζων, καὶ μάλιστα κροτήσασα μετὰ συριγμοῦ ἤρχετο ὁ ταχυδρόμος τοῦ πύργου φέρων πολλὰς μὲν ἐφημερίδας, μίαν δὲ μόνην ἐπιστολὴν διευθυνομένην ἀπὸ Παρισίων πρὸς τὴν Μαλβίναν, ἥτις λαβοῦσα τὴν ἀπεσφράγισεν καὶ ἐπεφώνησεν.

— Εἶναι τῆς Κλάρας!

— Ἄ! εἶπεν ὁ κόμης, εἶναι τὸ πτηνὸν μας τὸ χρυσοπτερον καὶ ποικιλόχρουν.

Καὶ ρίψας τὰς ἐφημερίδας ἐπὶ τραπέζης χωρὶς νὰ τὰς ἀνοίξῃ, ὠρμήθη πρὸς ζωηράν περὶ τῆς τυπογραφίας συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Φερδινάνδου. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοπαρατήρητον τῆς συνδιαλέξεως ἦτο, ὅτι τὸ φρόνημά των δὲν διέφερε ποσῶς, ἂν καὶ ἀμφοτέροι ἐφίλοναί-κουν μετὰ ζωηρότητος. Ὁ μὲν κόμης δὲν ἤθελε τὴν ἐλευθεροτυπίαν, θεωρῶν αὐτὴν ἀνωφελῆ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς κοινωνίας, τὸν δὲ Φερδινάνδον δὲν τὸν ἔμελε ποσῶς περὶ αὐτῆς, διότι αὐτὸς ἐνόμιζε λίαν ἀηδὲς τὸ νὰ μεριμνῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τῆς οἰκτρᾶς ἐποχῆς εἰς ἣν ἔζων. Καὶ ὑπάρχουσιν ἀληθῶς ψυχαὶ, φίλαι τοῦ μονήρους βίου, αἵτινες ἀναβάσαι ἀπαξ εἰς τὰ βουνά, δὲν θέλουν πλέον νὰ καταβῶσι, διότι αἱ ἐρημίαι, κατὰ τὰ ὕψη ταῦτα, ἔχουσιν ἀπερίγραπτὸν τινα χάριν καὶ μεγαλεῖον, συγκοινωνούσης τότε τῆς ψυχῆς μετὰ τῆς φύσεως καὶ τοῦ δημιουργοῦ της.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους καὶ ὁ κόμης καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐνόησαν ὅτι ἀμφοτέροι ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ιδέας συνηγόρουν, διχάζοντες τὸν αὐτὸν διτοχυρισμὸν διὰ πλούτου εὐφραδείας ὅλως ἀνωφελοῦς. Ἡ δὲ Μαλβίνη, ἀναγοῦσα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔδωκε τῷ θεῷ αὐτῆς, ὅστις ἡρώτα διὰ τοῦ βλέμματός τοὺς ὡραίους τῆς ἀνεψίτας ὀφθαλμούς.

— Ἀναγνώστας φανερά, θεῖέ μου, ἂν ἀγαπᾷτε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη ὁ κύριος μᾶς δίδει τὴν ἄδειαν, ἡ δὲ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἔχει κἀνὲν μυστικὸν καὶ δὲν πειράζει νὰ ἀναγνώσθῃ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.

— Κύριε Ἀρώνη, εἶπεν ὁ κόμης, ἡ κυρία Μαρινιάν ἔχει μίαν ἰδιότροπον φίλην, ἴσως ἡ ἐπιστολὴ της σὰς εὐχαριστήσῃ.

« Φιλτάτη μου Μαλβίνη! σήμερον εἶναι ἡ ἐορτὴ τῇ μου καὶ δὲν δύναμαι νὰ σωθῶ ἀπὸ τόσας ἀνθοδέσμας καὶ εὐχὰς καὶ δῶρα, ἅτινα πῖπτουσιν ὡς βροχὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Βλέπεις ὅτι ἐξεβρόχῃ ἀνεμοζάλη συγχαρητηρίων διότι πάντες οἱ συγγενεῖς τοῦ κυρίου Σαιν-Κλαίρ ἐπέπεσαν κατ' ἐμοῦ, χωρὶς ἐξαιρέσεως, καὶ ἐξάδελφοι καὶ θεῖαι πολυτετεῖς καὶ πάντες. Ποῦσα λοιπὸν νὰ σοὶ γράψω, προσπεύγω εἰς τὸ γράφετόν μου, διότι μόνη σὺ δὲν μοὶ ὀμίλεις σήμερον. Μαλβίνη, τοῦτο εἶναι ἀπάνθρωπον! νὰ μὲ λησμονήσῃς ὀλοτελῶς; ἐμὲ τὴν φίλην σου, ἥτις σὲ ἀγαπῶ τοσοῦτον περιπαθῶς, ὥστε τὰ τρία τέταρτα τῶν λογισμῶν μου ἔχω εἰς σὲ ἀφιερωμένα;

— Ὅποιαν κρίσιν φέρετε ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς γραφοῦσας, ἠρώτησεν ὁ κόμης καὶ ἐβλεπεν αὐτὸν μετὰ πονηρᾶς τιнос εὐχαριστήσεως.

— Φρονῶ, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος, φρονῶ ὅτι τοιαύτη καρδιά εἶναι, ἢ πλησιάζει καὶ νὰ ᾖ ψυχρά. Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία, προσέθηκεν εἰτα κλίνων ἐλαφρῶς πρὸς τὴν Μαλβίνην, εἶναι φίλη σας. . .

Ὁ κόμης ἐγένετο σοβαρὸς καὶ ἠτένισεν εἰς τὸν Φερδινάνδον μετὰ θαυμασμοῦ.

— Πῶς! ἀμέσως, ἀμέσως; . . . ὦ! ὦ! εἶπεν, ἡ κρίσις σας εἶναι θαυμασίη, νέε φίλε μου. Ἄς ἴδωμεν καὶ τὰ λοιπὰ.

• Ἐγὼ, φίλη μου, ἐγὼ δὲν ζῶ, ὅταν ἤμικι μα-
• κρὰν σου, ἡ ἐξ ἡμισείας ἀποφάσις, ἀγαπητή
• μου, μίαν θυσίαν δι' ἐμὲ μικρὰν, ἀξιώσόν με διὰ
• τῶν ψυχῶν τῆς τραπέζης σου. Ἄλλως τε γνω-
• ρίζεις, κυρία, ὅτι δὲν μοι λείπουν ἐνταῦθα πα-
• ρηγορία μαγευτικὰ, ἡ πόλις τῶν Παρισίων εἶναι,
• ἀξιέραστος. Ἀγνοῶ δὲ τίνι θαύματι τὰ μάλλον ἀ-
• γαπητὰ μου πρόσωπά συνῆλθον ἥδη ἐνταῦθα,
• κατὰ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου . . . ἐννοεῖτε ἡμεῖς
• τοῦτο; ὁ κύριος Σαιν-Κλαίρ τρέχει, ἐπιμελού-
• μενος τῶν ὑποθέσεων του, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
• καὶ ἐγὼ περὶ τὰς ὥρας μου ὡς μία βασίλισσα,
• ἔχω δούλους καὶ καίεται τοσοῦτον θυμίαμα
• πρὸ τῶν ποδῶν μου. . . »

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ὑψίστου! ἐπεφώνησεν ὁ κό-
μης, μὴ μὲ καταδικάσετε, κυρία, νὰ ἀναγνώσω
ὅλην τὴν φλυαρίαν τῆς μυρωμένης ἐκείνης τρελ-
λῆς!

— Ἀκολουθεῖτε, θεῖέ μου, φθάσατε εἰς τὸν ἐ-
πίλογον.

• Προσφιλεστάτη Μελβίνη, ἐξηκολούθει ἡ γρά-
• φουσα, φαντάσου τὴν χαρὰν μου! εἶναι πολὺ
• πιθανὸν νὰ ἔλθωμεν νὰ σᾶς ἐνταμώσωμεν μετὰ
• δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας εἰς τὰ βουνὰ σας. . . »

— Ὡ διαβόλε! εἶπεν ὁ κόμης καὶ ἐξηκολούθησε.

• Ὁ σύζυγός μου συγκατανεύει, διότι πάντοτε
• ἀκούει τὰ θελήματά μου, ἀλλὰ θέλει μένει εἰς
• Παρίσι; ἕνεκα μιᾶς δίκης, μιᾶς ὑποθέσεως
• πολλὰ χρηματικῆς, εἰς ἐμὲ ἐγώ; καὶ ὁ ἀ-
• δελφός μου θέλει μὲ συνοδεύσει. Τώρα δὲ, φίλη
• μου ἀγαπητή, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἰπῶ δύο
• λέξεις περὶ τοῦ Ρινάλδου, ὅστις εἶναι ὁ πνευ-
• ματωδέστερος πνύτων τῶν νέων, ὁ καλλίτερος,
• ὁ ἀξιολογώτερος. . . .

— Φθάνει καὶ τόσον! εἶπεν ὁ κόμης ἀποδί-
δων εἰς τὴν Μελβίνην τὴν ἐπιστολήν.

— Διὰ τὴν, θεῖέ μου, δὲν ἐξακολουθεῖτε; . . .
τοῦτο θὰ ἦναι διασκεδαστικόν, ἡδύνασθε ν' ἀ-
κούμεε πλήρη τὸν πανηγυρικόν. Ὡς φαίνεται, ὁ
κόμης Μομβάλ εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἐν Παρίσιος
φοβερῶν μονομάχων.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ κόμης,
ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψις τῆς κυρίας Σαιν-Κλαίρ . . . καὶ
ὅμως, κυρία, εἰσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ δύνα-
σθε νὰ δεχθῆτε ὁποιοὺς δὴποτε φίλους θελήσετε.

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, εἶπεν ἡ Μελβίνη, λυποῦ-
μαι κατὰ καρδία ὅτι σᾶς ἐδειξα τὴν ἐπιστολήν ταύ-

τήν· θέλω γράψαι αὐριον εἰς τὴν Κλάραν διορθό-
νουςα οὕτω πῶς τὸ πρᾶγμα, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ ἔλ-
θῃ νὰ μᾶς διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν. Ὡς τὰ βουνὰ
μόνον οἱ ὄρεινοὶ τὰ ἀγαπῶσι καὶ ἐκλεκταί τι-
νες ἄλλαι ψυχαί. Τί ζητοῦσιν ἐδῶ οἱ μυρωμένοι
(dandys) τῶν Παρισίων; ἐκεῖ εἶναι ὁ συρμός των!
Ἡσυχάσατε λοιπόν, ὦ καλλίστε καὶ σκληρότατε
πάντων τῶν θείων τοῦ κόσμου, διότι ὀρκίζομαι
εἰς τὸ φόρεμά σας τὸ μεταξωτὸν καὶ εἰς τὴν πε-
ριπαθὴν πρὸς με ἀγάπην σας, ὅτι θέλω φέρει τὸ
πᾶν ἄνω κάτω ἵνα ἀπομακρύνω τὰ λάλα πτηνὰ
ἀπὸ τὰ δάση μας. Ἀγαπάτε νὰ μοὶ δώσητε τὸν
βραχιόνά σας, κύριε κόμης;

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον ἀσπαζόμενος, τὸ ἀγ-
γελικὸν μέτωπον τῆς ὠραίας ἀνεψίας. Βρέξατε
οὐρανοὶ δρόσον! . . . καὶ ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ,
τέκνον μου, νὰ πέσῃ ἐπὶ σέ . . . διότι σὺ εἶσαι
ὁ δίκαιος τῶν Γραφῶν, σὺ εἶσαι ἡ χάρις, ἡ ἀγαθό-
της, σὺ εἶσαι ἡ χαρὰ τοῦ γήρατός μου! . . . Ὁρ-
φανή μου ἀγαπητή, ὅτε ὁ πατήρ σου, ὁ εὐγενὴς
ἐξάδελφός μου, σὲ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐπιμέλειάν
μου, ὅτε ἐπεκαλέσθη ὑπὲρ σοῦ τὰς φροντίδας μου,
ὅτε μὲ παρεκάλεσε νὰ προσέχω εἰς τὸν θησαυ-
ρόν του, τῷ ἀπεκρίθην ὅτι ἐγὼ ὠφειλον νὰ εὐ-
γνωμῶν, ὅτι ὁ κηδεμὼν ἦτο ὁ ἐσεργετούμενος
μὴ ἡπατήθην; ὦ ὅχι, ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν
κύριον, ὅστις ὀλίγας ἡμέρας μένει παρ' ἡμῶν, ἀλλ'
ὅστις ἔχει ψυχὴν ὠραίαν ἀγαμφοβόλως τὸν πα-
ρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπῃ ἂν ἡπατήθην, ἂν δὲν χρεωστῶ
ἐπαίνους καὶ λατρείαν εἰς τὸν ἄγγελον, ὅστις κα-
λεῖται Μελβίνην Μαρινιάν. Ναί, κυρία, ταῦτα πρέ-
πει νὰ τὰ ἀκούσητε ἀπαξ ἢ δις ἐνόςω ἐγὼ ζήσω,
διότι δὲν ὀμιλῶ ποτὲ περὶ τῶν κλίσεων μου, περὶ
τῶν λατρειῶν τῆς καρδίας μου, διὰ τοῦτο
δὲν εἶναι ἥττον ἀνεστατωμένη ὅταν ἐνθυμῶμαι
τὰ προτερήματά σου, ὅταν ἐνθυμῶμαι τὴν ἀγά-
πην σου πρὸς τὸν ποδαλγὸν καὶ ἀγέλαστον τοῦ-
τον γέροντα, ὃν ἠθελήσατε νὰ δεχθῆτε εἰς τὸν
πύργον σας. Αἶ Μελβίνην, Μελβίνην μου! . .

Καὶ τοσοῦτον κραταιὰ ἦτο τοῦ γέροντος ἡ συγ-
κίνησις, ὥστε δὲν ἡδύνατο πλέον ἢ λέξεις τινὰς
νὰ προφέρῃ ἀσυναρτήτους, πρώτην δὲ τότε φο-
ρὰν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος Μαρινιάν,
δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν εὐγενῶν ὀφθαλμῶν
του, καὶ ἡ Μελβίνη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ
ὁ δὲ Φερδινάνδος ἡσθάνθη τοῦ γέροντος τὴν χει-
ρα ψαύουσάν τὴν χειρὰ του καὶ εἶτα . . . ὦ ἄφα-
τος ἡδονή! καὶ ἄλλη χεὶρ τὸν ἔψαυσεν ἐπίσης,
χωρὶς δειλίας, χωρὶς αἰδοῦς προσπεποιημένης, ἀλ-
λὰ μετὰ πάσης τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ θάρρους
τῆς ἀθωότητος.

(ἀκολουθεῖ)